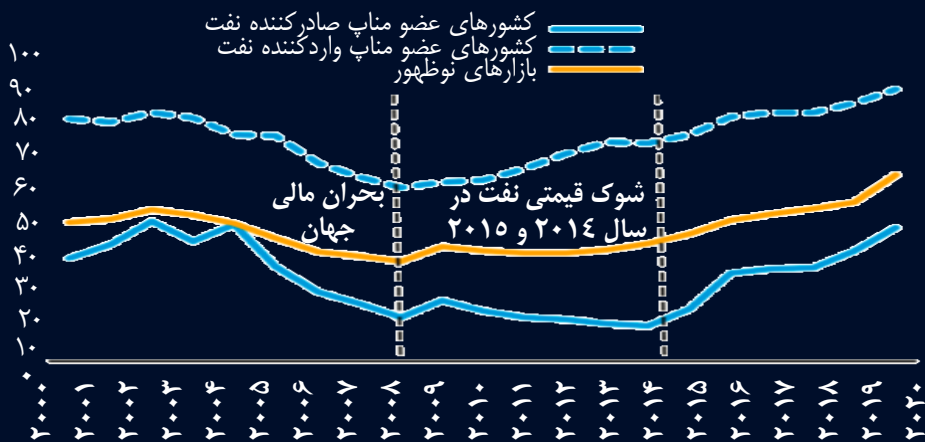

میزان آسیب‌پذیری کشورهای منطقه خاورمیانه و شمال آفریقا نسبت به بحران‌های مالی جهان

روند بدهی کشورهای صادرکننده و واردکننده نفت مناب از سال ۲۰۰۰ تا ۲۰۲۰ (درصد از GDP)

در پایان سال ۲۰۱۹، نیمی از کشورهای مناب، نسبت بدهی دولت به تولید ناخالص داخلی بالای ۷۰ درصد داشتند و از هر چهار کشور یک کشور سالانه با نسبت نیازهای مالی ناخالص عمومی به تولید ناخالص داخلی بالای ۱۵ درصد مواجه بود. همانطور که از نمودار روبرو مشخص است، روند صعودی افزایش بدهی‌های این گروه کشورها، در سال ۲۰۲۰ نیز همچنان ادامه داشته، با این تفاوت که بدهی کشورهای صادرکننده نفت مناب نسبت به کشورهای واردکننده نفت این منطقه و بازارهای نوظهور با شیب بیشتری افزایش یافته است.

افت قابل توجه قیمت نفت در سال‌های ۲۰۱۴-۱۵، موجب شد تا روند پیشرفت معنادار کشورها برای کاهش سطح بدهی‌ها به خصوص کشورهای صادرکننده نفت، از سال ۲۰۱۵ به بعد معکوس و افزایشی شود.

راهکارهایی برای کاهش آسیب‌پذیری مالی / بدهی کشورها

این موارد نیاز به هماهنگی دقیق بین مقامات نظارتی بخش پولی، مالی و تامین مالی برای ایجاد دیدگاهی مشترک در مورد میزان جذب ظرفیت کل بازارهای مالی داخلی دارد.

نیاز کشورها به استراتژی‌های معتبر و شفاف در حوزه مدیریت مالی و بدهی در میان مدت

در کشورهایی که دسترسی خوبی به بازار دارند، سیاست‌گذاران باید برای کاهش ریسک سرمایه‌گذاری مجدد تلاش کنند. مشارکت در عملیات مدیریت بدهی (مانند تمدید سررسید) می‌تواند شرایط بدهی موجود و بدهی میان‌مدت را بهبود بخشد. در کشورهایی که دسترسی به بازار محدودتر است، دولت‌ها می‌توانند مجدداً در نحوه بازپرداخت بدهی‌های تجاری و دو جانبه خود بازنگری کنند.

آغاز اجرای برنامه‌های تلفیقی سازگار با رشد توسط کشورهای با فضای مالی محدود یا بدون آن، پس از عبور از بحران

در میان‌مدت، سیاست‌گذاران می‌توانند تغییراتی در مقررات بانکی ایجاد کنند تا از انحراف فعلی سبب دارایی بانک‌ها به سمت اوراق قرضه دولتی کاسته شود.

کمک به کاهش خطرات ناشی از قرار گرفتن بانک‌ها در مقابل دولت از طریق توسعه بازارهای سرمایه داخلی، گسترش تدریجی پایگاه سرمایه‌گذاران و گسترش فرصت‌های بانک‌ها برای ایجاد تنوع در دارایی هایشان

